

[Glønborg]

ne vældige konkurrence med masser af private tilbud, og spørgsmålet er, om det så bliver så godt. Så man kan jo altså også komme lidt for langt ud i nedgørelsen af den offentlige sektor og lovprisningen af den private sektor.

Så alt i alt må jeg sige, at skønt der er lidt sukker på det, så er alt det, der er lagt frem her, en lidt for stor mundfuld til, at vi synes, vi har et stort nok gab til at kunne sluge den.

Kim Behnke (FP):

Lad mig starte med for gang nr. 2.139 at slå fast fra Folketingets talerstol – som kolleger i mit parti har gjort så mange gange før mig – at Fremskridtspartiet ikke har USA som noget idealsamfund, slet ikke. Der er endnu flere uligheder, der er endnu flere urimeligheder i det amerikanske samfund end i det danske; så kan det da godt være, at der rundt i krogene i de amerikanske samfund er noget, som vi isoleret set synes er bedre end i det danske. Men nu opfatter Fremskridtspartiet og jeg os som dem, der skal gøre noget ved det danske samfund, og ikke noget ved det amerikanske.

Lad mig sige til hr. Glønborgs referencer med hensyn til, hvor meget man bruger på sundhedsvæsenet i Danmark, kontra hvor meget man bruger på sundhedsvæsenet i USA, at jeg ikke skal skose hr. Glønborg for at have viderebragt de tal, men blot meddele hr. Glønborg, at de tal er ikke noget, der er værd at hæfte sig ved. Det er de ikke af to grunde. For det første fordi det, man betragter som sundhedsvæsenet i Danmark, ikke er det samme som det, man betragter som sundhedsvæsenet i USA. I USA er en lang række af det, vi i Danmark kalder sociale udgifter f.eks. til ældreomsorg osv., omfattet af sundhedsudgifterne derovre. Så de tal, der er brugt som udgangspunkt for at lave denne sammenligning, er ikke ædruelige.

Men selv om tallene var ædruelige – men det er de altså ikke – så har jeg ikke noget imod, at Danmark bruger 10, 20, 30 pct. af vores bruttonationalprodukt på sundhedsvæsenet, hvis det vel at mærke er borgerne, der vælger at bruge disse penge, og det ikke er et politisk valg. Men som sagt er tallene ikke ædruelige.

Så er der spørgsmålet, om hvad det er, Fremskridtspartiet vil med dette forslag – som flere ordførere har været inde på. Hvorfor har vi nu genfremsat det efter så kort tid?

Det er for det første for at holde gang i debatten, for det andet for at få speedet denne proces op. Vi kan selvfølgelig godt sige: Jamen det er fint, at regeringen har nedsat et par udvalg, og man har afgivet nogle redegørelser, og man har fremsat nogle lovforslag. Men vi skal have skubbet lidt mere på. Vi skal have gang i processen, for det haster faktisk mere, end man måske umiddelbart fornemmer.

Arbejdsministeren sagde, at regeringen har fremsat nogle forskellige forslag, som betyder friere valg. Nu kan jeg ikke lide, når man gradbøjer begrebet frihed. Altså enten har man frihed, eller også har man tvang. Det dér med at lave gråzoner mellem frihed og tvang er aldrig godt, for det betyder, at så er det pludselig en politisk afgørelse, om man har frihed eller ej.

Vi mener, at folk skal have frit valg, og ikke friere valg. Frit valg skal man have. Når arbejdsministeren så nævner, at der allerede er sket en vedtagelse på sundhedsområdet, så er det et eksempel på, at det er en begrænset frihed, borgerne har fået. Borgerne har kun fået lov til at vælge mellem, om de vil på ét offentligt sygehus eller et andet offentligt sygehus. De har ikke mulighed for at få det, regeringen har valgt at kalde et ydelsesbevis, med sig i baglommen og gå til en privat udbyder af sundhedstjenester. Man er tvunget til at blive inden for det offentlige sundhedsvæsen, og derfor har regeringen jo allerede dér valgt at gradbøje begrebet frihed.

Fremskridtspartiet har stemt for den sundhedslov, men kun ud fra den betragtning, at det er et skridt på vejen. Man skulle have haft bestemmelserne om, at man kunne tage sit ydelsesbevis med sig, med.

Går man til en anden sektor, nemlig uddannelsessektoren, er den jo kendetegnet ved, at de steder, hvor man vælger at gå uden for den offentlige sektor for f.eks. at få folkeskoleundervisning eller gymnasieundervisning, er der et krav om, at man selv kommer med en medfinansiering, og så er der jo heller ikke noget direkte frit valg, for så er det igen de mest velbæslåede, der har lettest ved at foretage fravalget af den offentlige folkeskole.

Dér er jeg så også ovre i at svare den socialdemokratiske ordfører, der talte om den meget høje kvalitet. Jeg skal minde om, at netop på undervisningsområdet, på folkeskoleområdet, har den offentlige sektor jo i allerhøjeste grad